

ἴστανται ἀκίνητοι ὀπίσθεν τῶν καθημένων. Καὶ ἀμέσως, ὡς ἂν ὠθοῦντο ὑπὸ ἀοράτου μηχανῆς, προχωροῦσι συγχρόνως καὶ ἀποκαλύπτουσι τὰ πρῶτα φαγητά.

Τὸ γεῦμα καὶ εἰς Νεοεβόρκον καὶ εἰς πάσας τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς σύγκειται τοῦλάχιστον ἐκ πεντήκοντα φαγητῶν παντὸς εἶδους. Δυστυχῶς ἡ μαγειρικὴ ἀπέχει πολὺ τῆς γαλλικῆς, καὶ τὰ χόρτα βράζονται πολλάκις ἐντὸς ἀπλοῦ ὕδατος, ἄνευ λίπους ἢ βουτύρου ἢ καὶ ἁλατος. Ὁ οἶνος, ἀπυρορρευθεὶς ὑπὸ τῶν ἐταιριῶν τῆς ἐγκρατείας, δὲν φαιδρύνει τὰς ἀμερικανικὰς τραπέζας· σπανίως μόνον ἀθροίζεται ὁ κωνὼν, προσφερομένου καμπανίτου περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος. Οἱ ἐγκρατέστατοι ὁμῶς οὗτοι Ἀμερικανοὶ, μεταβαίνοντες ἀπὸ τῆς τραπέζης εἰς τὰ ἴδια δωμάτια, σπεύδουσι νὰ προσφέρωσιν ἱεροκρυφίως θυσίαν εὐπρόσδεκτον πρὸς τὸν θεὸν Βάκχον, βοφοῦντες καὶ οἶνον καὶ σίκερα. Φθάνει νὰ μὴ σκανδαλίσῃς τὸν πλησίον σου εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ πράττει ὅ,τι θέλεις κατ' ἰδίαν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἂν θέλῃς ἀπέρχεσαι εἰς τὸν περίπαιον, εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς ἄλλην τινὰ διασκεδᾶσιν· ἂν πάλιν δὲν θέλῃς μένεις εἰς τὴν ἀπέρχοντον αἰθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, ἥτις κατακλύζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ κομφοτάτων γυναικῶν, ὧν αἱ μὲν πιζοῦσι κύμβαλον ἢ τραγωδοῦσιν, αἱ δὲ ἀναγινώσκουσιν ἢ καταγίνονται εἰς ἐρωτικὰς διαπραγματεύσεις, ἀδιαφοροῦσαι ἂν βλέπωσιν ἢ ἀκούουσιν οἱ ἄλλοι αὐτάς. Ἀλλὰ τίς προσέχει; ἕκαστος πράττει ἀνεξέλεγκτος, διότι εἰς τὴν Ἀμερικὴν οὐδεὶς παρατηρεῖ ἢ ἐπικρίνει τὸν ἄλλον. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οὐχὶ οἱ νόμοι, ἀλλ' ὁ τρόπος τοῦ ζῆν μαρτυρεῖ ἂν λαὸς τις εἶναι ἀληθῶς ἐλεύθερος ἢ ἄξιός ἐλευθερίας.

Ἀπίστευτος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν μετοικούντων εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Κατὰ τὰς δημοσιευομένας ἐτησίως εἰδήσεις 450, 000 ἄποικοι ἔρχονται κατ' ἔτος εἰς τὴν φιλόξενον ἐκείνην γῆν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀμερικανοὶ ὑπολογίζουσι τὰ πάντα ὡς ἔμποροι, ὀρίζουσι καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστου ἀποίκου πρὸς 4500 τάλληρα ἤτοι ἐννέα χιλιάδας δραχμῶν. Ἄρα κατ' ἔτος εἰσάγονται ἀνθρωποεμπορεύματα 205 ἑκατομμυρίων ταλλήρων, ἥτοι ἐνὸς δισεκατομμυρίου καὶ πεντήκοντα ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Γνωστὸν ὅτι ἡ ἑκτασίς τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἀχανής· ἕνεκα τούτου ἡ συγκοινωνία διὰ τε ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων εἶναι καὶ εὐκολωτάτη καὶ εὐθηνή· τὸ πλῆθος καὶ τούτων καὶ ἐκείνων εἶναι ἀπερίγραπτον. Οἱ Ἀμερικανοὶ, τῶν ὁποίων τὸ κυριώτατον σύμβολον εἶναι τὸ Time is money, ἥτοι ὁ χρόνος εἶναι νόμισμα, ἐπιχειροῦσι καὶ τὰ δυσκολώτατα καὶ τὰ δαπανηρότατα ὅπως καταναλίσκωσιν ὅσον ἐνεστιν ὀλιγώτερον χρόνον.

Εἰάν ποτε ἀνακαλυφθῇ τακτικὴ ἐναέριος πορεία, θὰ προτιμήσωσι βεβηχίως ὡς ταχυτέραν αὐτήν, θὰ ἀνεγείρωσιν ἐμπορικὰ καταστήματα εἰς τὴν σελήνην καὶ θὰ κατατάξωσι καὶ αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων πολιτειῶν τοῦ κράτους αὐτῶν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΣΚΗΝΑΙ

ΤΗΣ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 409.)

Ἡ Joven - Baldomera, ὡραία γολέττα, νεωστὶ χρωματισθεῖσα, καθαρὰ καὶ κομψή, ἐσαλεύετο χαριέντως εἰς τὴν ἄγκυράν της, ὅτε περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐπεβιβάσθη ὁ σὺρ Εἰρήκος. Ὁ Δὸν Γαετάνος τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ ἐτοποθέτησε τὴν μικρὰν ἀποσκευὴν του εἰς τὸν μόνον θάλαμον τοῦ πλοίου. Πλησίον δὲ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ἔστησαν μικρὸν μαγειρεῖον, ὅπου ἐντὸς καθρωτάτης χαλκίνης χύτρας ἐκόχλαζεν ἡ carbonada, μίγμα κρέατος βοῦς καὶ προβάτου, βρασμένον μὲ ὀρύζιον, χρυσόμυλα καὶ ἀρώματα. Τετάρτικα κρέατος ἀποξηρανθέντος εἰς τὸν ἀέρα ἐκρέμαντο εἰς τὴν πρόραν· πρὸς δὲ τὴν πρύμναν ὁ Δὸν Γαετάνος ἔδειξεν εἰς τὸν σὺρ Εἰρήκον ἐρμάριον, ὅπου ὑπῆρχον ἀγγεῖα οἶνου, πορτογάλλια, ζυμαρικὰ τῆς Γενούης, σταφίς, καρύδια, ὡραῖα λαχανικὰ, μῆλα, πεπερίδες κόκκιναι ὡς κοράλιον, χρυσόμυλα, ἐλαῖαι καὶ χίλια εἶδη ἀρωματικῶν χόρτων, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ εἰς τὰ φαγητά. Ὁ καιρὸς ἦτο εὐδίας· ὁ ῥίος δὲ λὰ Πλάτα ἀπέρχοντος ὡς θάλασσα συνεχέετο μὲ τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Δὸν Γαετάνος ἀνέμενε τὸν ἀνεμον, ὅστις συνήθως πνέει πρὸς τὸ ἐσπέρας κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἵν' ἀποπλεύσῃ καὶ προσπαθῇ νὰ φθάσῃ εἰς μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων ἐκβολῶν τοῦ Parana. Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ὁ ἄνεμος ἐπνευσε τφόντι, ἀλλὰ τόσον σφοδρὸς, ὥστε ὁ πλοίαρχος ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ μὴ ἀναχωρήσωσιν. Ὁ ποταμὸς ἐξογκούμενος ὑπὸ νοτειοδυτικοῦ ἀνέμου μετεβάλλετο εἰς μέγιστα κύματα, μανιωδῶς ἐκρηγνύμενα κατὰ νησιδίων, ἅτινα διεκρίνοντο μακρὰν πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Αἱ ἄγκυραι τῆς γολέττας παρεσύροντο, καὶ αὐτὴ ἐκυμαίνετο ὑπὸ τῆς θυέλλης ὡς φύλλον δένδρου. Ἄν καὶ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε δύσει ἀκόμη, βαθύτατον ὁμῶς σκότος ἐκάλυπτε τὸν ποταμόν· ἔν μόνον μέρος τοῦ οὐρανοῦ μείναν καθαρὸν διέχεεν ἀμυδρὸν φῶς, ἕνεκα τοῦ ὁποίου τὰ ἀντικείμενα ἐφαίνοντο ἐπίσης ἀμυδρά.

Αἱ ἄκραι τοῦ οὐρανοῦ ὁμοιάζον πρὸς τείχος σιδηροῦν, τὸ ὅποτον εἶχε σχίσει εἰς διάφορα μέρη κεκρυμμένη κάμητος ὅπως ἀναπηδήσῃσι ῥύακες φλογῶν. Ὁ ἥχος τοῦ ἀνέμου, ἡ ἀδιάκοπος βοή τῶν βροντῶν, ὁ ὑπόκωφος φλοῖστος τῶν κυμάτων, ἀπετέλουν ἀγρίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀρμονίαν, ὁποῖον μόνη ἡ φύσις δύναται νὰ συνθέσῃ. Ἐνίοτε ἐφαίνοντο μεταξὺ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ οὐρανοῦ λευκὰ τινε σημεῖα, ποτὲ μὲν ἀνυψούμενα, ποτὲ δὲ γινόμενα ἄφαντα· ἦσαν δὲ πλοῖα· τὰ ὅποια καταληφθέντα ὑπὸ τῆς τρικυμίας ἐπροσπάθουν, ὡς ἐξηγριωμένα πτηνὰ, νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν λιμένα ἢ νὰ καταφύγωσιν εἰς τινὰ κόλπον μεταξὺ τῶν νήσων. Ὁ πλοίαρχος δαίξας αὐτὰ εἰς τὸν σὶρ Ἑρρίκον εἶπεν·

— Ὅταν ὁ καιρὸς ᾔηται τοιοῦτος καὶ πνέῃ νοτειοδυτικὸς ἄνεμος, εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ εὐρίσκαται τις πλησίον τῆς παραλίας· προτιμότερον νὰ μένῃ εἰς τὸ πέλαγος. Ἐχομεν τρεῖς καλὰς ἀγκύρας· ἂν καὶ παρσύρονται ὀλίγον νομίζω ὅτι δὲν κινδυνεύομεν.

Αἶφνης ὁ ἄνεμος ἐκόπασε. Τὰ κύματα ἀνέβραζον χωρὶς νὰ ὑψώνονται καὶ συνεταράσσοντο ἀπὸ ὀρμητικῶν δυνάμειν· ἀστραπὴ μεγάλη ὡς ὁ ποταμὸς ἐφώτισε τὴν σκηνὴν μὲ φῶς κυανοῦν, τρομεροὶ τριγμοὶ ἠκούσθησαν, καὶ κεραυνὸς ὅμοιος μὲ καταρράκτην φλογῶν κρημνιζόμενον ἐκ τοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ κατέπεσεν εἰς πέντε ἢ ἑξὶ μέρη ἐνταυτῷ· καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἄνεμος σφοδρότατος ἐδίωξε μακρὰν τὰ νέφη ὡς μυνιώδης· τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ ἀνεφάνη καθαρὸν καὶ λαμπρὸν, εἶδεν καὶ δὲν ἔλαμψεν οὐράνιον τόξον, ὁ ὀρίζων, αἱ νῆσοι καὶ ἡ γολέττα παρουσιάσθησαν εἰς τὰς ὄψεις ἔχοντα διάφορα χρώματα. Ἡ μαγικὴ αὐτὴ μεταβολή, σύνθησις φαινόμενον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐξέπληξε τὸν σὶρ Ἑρρίκον.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Joven-Baldomera ἀνείλκυσε τὰς ἀγκύρας καὶ ἀναπετάσασα τὰ ἱστία διέσχισε χαριέντως τὰ γαληνιάσαντα κύματα. Τὴν νύκτα, κοπᾶσαντος τοῦ ἀνέμου, ἐστάθησαν πλησίον νήσου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Παρκινὰ δὲ λὰ Πάλμα. Ἡ σελήνη ἐφάνη αἰθρία μεταμορφώσασα τὸν ἀπέραντον ποταμὸν εἰς ἀργυροῦν κάτοπρον, ὅπου ἀντανεκλάτο ἡ λάμψις τοῦ στερεώματος. Οἱ ναῦται ἐκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος περιτυλιγμένοι μὲ μανδύας. Ὁ σὶρ Ἑρρίκος καὶ ὁ Δὸν Γαστάνος ἐμβάντες εἰς λέμβον πκρέπλεον τὰς ὄχθας ὠραίου ποταμοῦ διασχίζοντες τὴν νήσον. Ἡ σιωπὴ ἦτο μεγαλοπρεπὴς, δὲν ἤκούετο εἰμὴ ὁ ῥυθμὸς τῶν κωπῶν, αἵτινες ἔσχιζον τὸ λαμπρὸν καὶ διαχυγὲς ὕδωρ. Ὁ σὶρ Ἑρρίκος, ὅστις ἠγάπα περιπαθῶς τὰ ἄνθη, ἰδὼν τινε ωραιότατα ἐπλησίασε τὴν λέμβον πρὸς αὐτὰ ὅπως συλλέξῃ ἄφθονα. — Ἐχεις ῥιβόλβερ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Γαστάνος.

— Ναί· διατί μ' ἐρωτᾷς; μήπως φοβῆσαι τοὺς

πειρατὰς τοῦ ποταμοῦ; εἶπε μειδίων ὁ σὶρ Ἑρρίκος.

— Δὲν φοβοῦμαι τοὺς πειρατὰς ἀλλὰ τὰς τίγρεις, αἵτινες ἐνεδρεύουσιν μεταξὺ τῶν θάμνων ὅταν μάλιστα ὁ καιρὸς εἶναι καθαρὸς ὡς ἀπόψε, περιμένουν τὰς μεγάλας χρυσοφρίας τοῦ Παρκινὰ, τὰς ὁποίας ἐλκύει τὸ φῶς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, πρὸς τὰ κυματιζόμενα χόρτα τῆς ὄχθης, ὅπου ἀπαθέτουν τὰ αὐγά των.

Μόλις ἐσιώπησεν ὁ Δὸν Γαστάνος καὶ μέγα σῶμα μελανόν, πηδῆσαν ὡς σκιά ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν δύο συνοδοιπόρων, ἔσσεισε τρομερὰ τὸ πλοῖαριον καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν πλησίον αὐτῶν. — Πυροβόλησε, ἀνέκραξεν ὁ Γαστάνος.

Ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἐσημάδευεν ἐπιτηδεῖως καὶ ἀταράχως· βρυχθὲς τραχὺς καὶ στρηνῆς ἠκούσθη· τὸ ζῶον πληγωθὲν εἰς τὸν πνεύμονα ἔβαφε τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ αἵματός του, καὶ περιστρέφετο κατασπαρραττόμενον ἀπὸ σπασμοῦ ἀγωνίας. Καὶ ποτὲ μὲν ἐφάνετο ἐπιπλέον τὸ εὐρὸ καὶ λευκὸν στῆθος του, ποτὲ δὲ ἐκυμάτιζον αἱ κίτριναι τρίχες τοῦ ἔχουσιν ποῦ καὶ ποῦ μαῦρα στίγματα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, ὅτινες πρὸ ὀλίγου ἔλαμπον ὡς δύο φλογεροὶ ἀνθρακες, ἐσβέννυντο βαθμηδόν. — Γρήγορα, γρήγορα! Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τὸ κρατήσωμεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ νὰ μὴ βυθισθῇ, εἶπεν ὁ Γαστάνος· λαβὼν δὲ βρόχον τὸν ἔρριψε μὲ μεγίστην ἐπιτηδεϊότητα εἰς τὸ ἐκπνέον θηρίον, καὶ πλησιάσας εἰς τὴν ὄχθην ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἔσυρεν αὐτό. — Δύο ἄνθρωποι, εἶπε, δὲν ἀρκοῦν νὰ σηκώσουν τὸ βαρύτερον τοῦτο ζῶον· ἡ λέμβος θὰ ἐβυθίζετο ἂν τὸ ἀνεσύραμεν εἰς αὐτήν. Ἄς τὸ φέρωμεν εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ αὐριοῦν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου θὰ στείλω μερικὸς ἐκ τῶν ναυτῶν μου νὰ ἀφαιρέσουν τὸ δέρμα του.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐτάραξεν ἐπὶ μικρὸν τὴν σιωπὴν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης νυκτός, ὑπερευχαρίστησε τὸν σὶρ Ἑρρίκον, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ ταξειδίδιόν του εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἤρχισεν ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Ὁ διάπλους ἐγένετο λίαν εὐχάριστος. Ὅτε ὁ ἄνεμος ἦτο οὐρίας ἐδράττοντο τῆς εὐκαιρίας ὅπως πλέωσιν· ὅτε δὲ ἐφθανον πλησίον μικρᾶς τινος καὶ τερπνῆς νήσου, ἔρριπτον τὴν ἄγκυραν ἀναμένοντες καιρὸν εὐνοϊκὸν ὅπως ἀνοίξωσι τὰ ἱστία. Ὁ περιηγητὴς ἐθαύμαζεν ἀκατάπαύτως τὸν μέγιστον ἐκεῖνον ποταμὸν, ὅστις ἐκυλίετο ὡς θάλασσα ἄνευ ἀκτῆς καὶ ἀνεμιγνύετο μὲ τὸν ὀρίζοντα. Αἱ νῆσοι, πλησίον τῶν ὁποίων ἤγκυροβόλουν, παρεῖχον τῷ σὶρ Ἑρρίκῳ εὐκαιρίας καὶ περιπάτου καὶ ἀλισίας καὶ κυνηγίου. Ἐπειδὴ δὲ ὑπερηγάπη τὰς συλλογὰς, ἐντὸς ὀλίγου τὸ κατάστρωμα τῆς γολέττας μεταβλήθη εἰς μουσεῖον. Ζῶα τετραχέυμενα, πτηνὰ καρφωμένα, χρυσαλλίδες καὶ κήνθαροι ἐμπηγμένοι εἰς τὸν ἱστὸν, ταιαῦτα κα

ἀλλὰ ἐβλεπέ τις ἐρχόμενος εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Δὼν Γκετάνος ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ δέτῃ μετὰ προσοχῆς πάντα ταῦτα, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Βούανος Ἄερος, νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν πρόξενον ὅστις ἐμελλε νὰ τὰ στείλῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρήλθον τοιούτῳ τρόπῳ. Τέλος ἡ γολέτα ἐρρίψε τὴν ἄγκυραν ἀπέναντι τοῦ Rosario, ἣτις εἶναι ἡ κυριώτερη ἀγορὰ καὶ πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Σάντα-Φέ. Ἐκεῖ ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἀπεγκριέτισε τὸν Δὼν Γκετάνον καὶ τὸ πλήρωμά του. Ὁ πρόξενος, εἰς τὸν ὅποιον ἐξήγησε τὰς περὶ ταξιδίου ιδέας του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγρίαν ζωὴν τοῦ campo ἢ τῆς ἀργεντινῆς ἐρήμου, τῷ ἔδωκε συστατικὸν γράμμα πρὸς τὸν Δὼν Ἑστεβάν Γονζαλές δὲ Σάντα Ρόζα, οὗτινος τὴν φιλοξενίαν εἶχεν ἀκούσει πολλάκις φημιζομένην, καὶ ὁ ὅποιος ἐθεωρεῖτο ὡς τις τῶν πλουσιωτέρων κτηματιῶν τοῦ τόπου.

Β΄.

Ἡ ἐπαυλις τοῦ Σάντα Ρόζα ἣτις ἀνήκει εἰς τὸν Δὼν Ἑστεβάν Γονζαλές, ἐφημίζεται, καὶ δικαίως, ὡς ἡ ὠραιότατη τοῦ campo. Κτισθεὶσα ὅτε ἀκόμη ὑπῆρχον ἀντιβασίλεις, διεκρίνετο διὰ τὴν στερεότητά καὶ τὸ μέγεθός της. Τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ οἰκοδομήματος ἦτο κατὰ τὸν ἀνκτολικὸν ῥυθμὸν, τὴν ὅποιον οἱ Ἀνδaluζῖοι ἐμιμήθησαν ἀπὸ τοῦ Μιχούρου καὶ μετέφεραν ἀμετάβλητον εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σάντα-Φέ. Τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας ἐκείνου περὶ τετράγωνον αὐλὴν, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε δεξαμενὴ καὶ φρέαρ ὑπὲρ αὐτὴν, στολισμένον μὲ ἀψίδα ἐκ κατεργασμένου σιδήρου. Λαμπρότατος ἐξώστης σκεπασμένος μὲ δράναν ἔδιδεν εὐχάριστον σκιὰν εἰς τὸ πλατὺ πεζοδρόμιον, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν αἱ θύραι τῶν κυριωτέρων δωματίων. Εἰς ἐκάστην γωνίαν τῆς αὐλῆς εὕρισκετο ἀπέραντος ἀμφορεύς ἐκ κοκκίνης γῆς, ὀνομαζόμενος tinacone καὶ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ ψυχραίνῃ τὸ ὕδωρ κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας τοῦ καλοκαιρίου. Μετὰ τὴν αὐλὴν ταύτην ἦσαν καὶ δύο ἄλλαι σωροὶ δὲ πορτοκαλεῶν καὶ φοινίκων, λεμονεῶν καὶ δαφνῶν ἐστολίζον τὸ κέντρον καὶ τὰ πλάγια· εἰς δὲ τὸ βάθος ἐκείνου τὰ παραρτήματα τῆς οἰκίας, ἦτοι μαγειρεῖα, δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπαυλις τοῦ Σάντα Ρόζα ἦτο μεμονωμένη εἶχε κτισθῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς ἐφοδόν. Τὰ σπάνια περάθυρά της εἶχον δυνατωτάτας σιδηρὰς κιγκλίδας, οἱ δὲ τοῖχοι τῶν αὐλῶν ἦσαν ὑψηλοὶ, παχεῖς καὶ στερεώτατοι.

Ἐπὶ τῆς πύλης ἐκεῖτο μοναχικὸν δωμάτιον καλούμενον altillo, σχήματος τετραγώνου, χρησιμεύον ἀντὶ ἐξώστου, ὅθεν τὸ βλέμμα ἐφθάνεν εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν. Ἡ στέγη τοῦ altillo ἐσχημάτιζε

δῶμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβαλλον πυροβόλον ἐν κινήσει ταρχῶν· ἦτο δὲ πράγματι σωλὴν παλαιῆς θερμάστρας, τοποθετημένος μεταξὺ δύο τροχῶν ἀμαξίας· καὶ ὅμως ἡ ἀκίνδυνος αὕτη μηχανὴ ἐφαίνετο μακρόθεν τρομερὰ ἢ δὲ ἀπειλητικὴ αὐτῆς ὅψις εἶχεν ἀπομικρύνει πολλάκις τοὺς κλέπτας, οἵτινες δὲν εἶχον πολλὴν ὁρεξιν νὰ δοκιμάσωσι τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας ἐκείνης. Ἄλλως τε καὶ ὁ Δὼν Ἑστεβάν εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος προφυλακτικὸς. Ἐν τῷ δωματίῳ του ἐδείκνυνεν ὑπερηφάνως ἀρχαῖας τινὰς ἰσπανικὰς καρδίας, ἐχούσας κοντάκια ἐξ ἐσθένου μετ' ἀργυρῶν ποικιλμάτων, τὰς ὁποίας οἱ πρόγονοί του εἶχον φέρει ἐξ Ἀνδaluσιῶν· ἦσαν δὲ πράγματι βαρεῖαι καὶ δύσχρηστοι μηχαναὶ, πρὸς ἐπίδειξιν μᾶλλον καλαί.

Εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς δευτέρας αὐλῆς ὑπῆρχε μικρὰ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Ρόζας, ἐντὸς τῆς ὁποίας φραγκισκανὸς ἐξαπύστολος ἐλειτούργει ἅπαξ κατὰ μῆνα. Ἦτο δὲ ἀρχαῖον κτίριον ἐκ πλίνθων μαυρισθὲν ἐκ τῆς πολυκαυρίας. Ἐπάνω τοῦ πυλῶνος, μεταξὺ δύο παραστάδων, ἐκεῖτο ἐπιστύλιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἐντὸς καίλωματος, τὸ ἄγαλμα τῆς ἁγίας Ρόζας, προστάτιδος τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὅποιον κατεσκευασθὲν ἐν Παρουβία ἦτο ξύλινον, χρωματισμένον καὶ περίχρυσον· τὸ στέμα αὐτοῦ ἦτο ἐκ ῥόδων, ἅτινα, βλαστάνοντα ἀδικρόπως εἰς τὰ μέρη ἐκείνα, ἀνενοῦντο καθ' ἐκάστην ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ὑπὲρ δὲ τὸ ἄγαλμα ἀνυψοῦτο μικρὸν κωδωνοστάσιον. Πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος, ἡ ἐπαυλις ἐπερικυκλοῦτο ἀπὸ πολλὰς κυκλοτερεῖς περιοχάς, περιφρασσομένας ἀπὸ πασσάλους, εἰς τὰς ὁποίας εἰσῆγον τὸ ἑσπέρας τὰ τιμιώτερα ζῶα, οἷον ἵππους, βόας ἀμαξήλατους, καὶ γαλακτοφόρους δαμάλεις μετὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν. Ἐντὸς δὲ μικροτέρας περιοχῆς εἰσῆγον τὰς αἴγας καὶ τὰ πρόβατα καὶ ἐντὸς ἄλλης τὰς ἡμιόνους. Ἐκεῖ πλησίον, εἰς δωμάτια κατεσκευασμένα ἐκ πλίνθων ξηρῶν καὶ ἀχύρων, κατέλυον οἱ ἀπειράριθμοι ὑπηρεταὶ τοῦ κτήματος, εἰς δὲ τὸ παρακείμενον ὠραιότερον οἶκημα κατῴκει ὁ Δημήτριος, ἀρχηγὸς τῶν κτηνοτρόφων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ εἶχον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἄλλων, τοὺς λεγομένους reos ἢ ἐφίππους καὶ ἐνόπλους βοσκούς, ὁμοίους πρὸς τοὺς ποιμένας τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Διηγοῦνται οἱ ἐγγύριοι παραδόξους ἱστορίας περὶ τῆς ἐπύλευς τοῦ Σάντα Ρόζα· ὁ Δὼν Ἑστεβάν τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ δύο θεῶν του ἀγάμους καὶ ἡλικιωμένους, οἵτινες εἶχον ἐξορισθῇ ἐνεκὰ τῶν ἐπὶ Ρόζα πολιτικῶν ταρχῶν. Μετὰ δεκαετὴ καὶ ἐπέκειντο διαμονὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κορρίεντες, ἐνῶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἀπέθανον καὶ οἱ δύο, ὁ μὲν ἀπὸ ἀποπληξίας, ὁ δὲ ἀπὸ

δξαίαν ἀσθένειαν. Ἐκτοτε ὁ Δὸν Ἐστεβάν, υἱὸς τῆς ἀδελφῆς των, ἔμεινε μόνος κληρονόμος. Ἡ μήτηρ του διηγείτο ὅτι οἱ δύο θεοὶ, ἔχοντες μεγάλην περιουσίαν καὶ πολλὴν ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἔθαψαν αὐτὴν ὅτε ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνχωρήσωσιν. Ἐθαψαν δ' ἐνταυτῷ καὶ πολύτιμα ἀργυρὰ σκεύη καὶ ἀδάμαντας, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῶσι τὸ μυστικὸν εἰς οὐδένα· διὸ καὶ παρέλαβον αὐτὸ εἰς τὸν τάφον. Ὁ Δὸν Ἐστεβάν διάταξεν ἀπείρους ἀνασκαφὰς, αἵτινες ὅμως ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς. Ἡ ἱστορία τῶν κεκρυμμένων θησαυρῶν τοῦ Σάντα Ρόζα πολλάκις ἐνησχόλει τὴν φαντασίαν τῶν ἐγγχωρίων. Ποσάκις ποιμὴν ἠγρύπνησεν ὅλην τὴν νύκτα σκάπτων τὴν γῆν εἰς μεμονωμένα μέρη, τρεφόμενος μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνεύρητὰ περισπούδαστα αὐτὰ πλούτη, καὶ πόσαι γυναῖκες ἔδωκαν λειτουργίαις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν! Παρκατητέον δὲ ὅτι οἱ πτωχοὶ, οἱ νομάδες, οἱ φαντασιόκοι καὶ οἱ ὀκνηροὶ, πάντοτε σχεδὸν ἐπασχολοῦνται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ εὕρωσι θησαυροὺς, ὅπερ βεβηλῶς εἶναι τρόπος εὐκόλος πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πλούτου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐνεργητικοὶ καὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἀποκτῶσι δι' ἐφευρέσεων καὶ διὰ κόπου. Ὁ Δὸν Ἐστεβάν, πλούσιος ὢν καὶ αὐξάνων τὴν περιουσίαν του καθ' ἑκάστην, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακάλυψεως τῆς κληρονομίας τῶν θεῶν του. Εἶχεν ἀπαγορεύσει μάλιστα εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τούτου. Συχνὰ ὅμως οἱ μικροὶ ποιμένες, οἵτινες ἐπαιζον χαρτίαν χωρὶς νὰ ἔχωσιν οὔτε ὀβολὸν ἀνέκραζον· « Ἄς εἴχαμεν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Σάντα Ρόζα. » Ἡμέραν τινὰ γυνὴ τις ἐξ Ἰνδίας ὀνομαζομένη Κάρμεν, ὑπηρετοῦσα εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἀκούσασα τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην ἠρώτησε τί σημαίνει. Καὶ ἀκροαθεῖσα μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὴν διήγησιν, ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν της ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐντυπώσῃ διὰ παντὸς εἰς αὐτὸ ὅτι ἤκουσεν. Ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον ἡ γυνὴ αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δὸν Ἐστεβάν.

Δεκαπέντε ἔτη πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παρούσα ἱστορία, μεγάλη ἀνησυχία ἐπεκράτει εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Σάντα Ρόζα. Ἡ δόνα Ἰσαβέλλα Βαλβιδία, σύζυγος τοῦ Δὸν Ἐστεβάν Γονζαλὲς ἐπρόκειτο νὰ γείνη μήτηρ. Ἡ γραῖα Εὐσέβεια, τροφὸς αὐτῆς μείνας ἐκτοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ἔκαμεν ὅλα τὰ συνήθη ἱατρικὰ τοῦ τόπου της ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν νέαν κυρίαν της. Ἀπέσπασεν ἀπὸ ἑκάστην γωνίαν τῆς ἀχυρίνης ὀροφῆς μιᾶς τινοῦ καλύβης τέσσαρα δράγματα ἀχύρου, ἴσα πρὸς τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, καὶ τὰ ἔκαψε σφραγισθεῖσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ἐθῆκεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς πῖλον βοσκοῦ, βαπτισθέντος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, θεωροῦσα τὸν τρόπον ταῦτον ἀλάσθητον ὅπως βοη-

θήσῃ ὁ ἅγιος αὐτός κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν τὴν δόνα Ἰσαβέλλα. Πρὸς τοῦτοις ἀφαιρέσασα ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἁγίου Φαιμόνδου, φέροντος ἐνδυμαμοναχοῦ, τὸ σχοινίον τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου, ἐπεριτείλιξεν αὐτὸ εἰς τὴν μέσσην τῆς δόνας Ἰσαβέλλας καὶ καλέσασα τέσσαρες Αἰθιοπίδας τὰς διέταξε νὰ τὴν περιτιλῶσιν ἐντὸς μεγάλης σινδόνος καὶ νὰ τὴν κινῶσι σφοδρῶς. Χάρις δὲ εἰς τὰς συνταγὰς ταύτας καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς φύσεως, ἐγεννήθησαν δύο ὠραῖα κοράσια. Ἡ Εὐσέβεια ἐτύπησεν εὐθὺς τὰ ὠτία των, κατὰ τὸ ἔθιμον, διὰ βελόνης ἐχούσης κόκκινον μετὰξιον καὶ ἐκρέμασε χρυσοῦς κρίκους. Κοιτὶς σκεπασμένη μὲ περίλεuca δέρματα προβάτων εἶχεν ἐτοιμασθῇ διὰ τὰ νεογνά. Πρὶν δὲ κατακλίνῃ αὐτὰ στραφεῖσα πρὸς τὴν δόνα Ἰσαβέλλα κατεταράχθη ἰδοῦσα τὴν ὠχρότητα τοῦ ὠραίου προσώπου της· ὅμως χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐφοβήθη τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠρώτησε ποῖα ὀνόματα ἔπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὰς δύο μικράς· ἐκείνη δὲ μόλις ἀπήντησε μετὰ κόπου· « Εὐσπλαγχνία καὶ Λύπη. » Μετὰ ταῦτα δὲ, ἀφοῦ εἶδε τὴν Εὐσέβειαν ἀλείφουσιν τὸ μέτωπον τῶν παιδίων μὲ ἁγίασμα καὶ βαπτίζουσιν αὐτὰ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐλειποθύμησε. Καὶ ἡ μὲν Εὐσέβεια ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτήν· ἡ δὲ νέα λεχὼ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ὡς τρυφερὸν ἄνθος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πνέει σφοδρὸς ἄνεμος, ἐξέπνευσεν. « Ἀπέθανεν, ἀπέθανεν, » ἀνέκραξεν ἡ Εὐσέβεια καὶ παραδοθεῖσα εἰς λύπην μετὰ τῆς σφοδρότητος ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰς μιγάδας φυλάς, ἐθρηνηλόγει καὶ ἐκόπτετο. Αἱ τέσσαρες Αἰθιοπίδες καθήμεναι κατὰ γῆς ἐβρυχῶντο θλιβερῶς. « Ἀπέθανεν, ἐπνελάμβανεν ἡ Εὐσέβεια, καὶ ποῦ τροφὸς διὰ τὰ πλάσματα ταῦτα; — Αἶφνης ἠκούσθη ποδοβολητὸς πολλῶν ἵππων καὶ ἡ Εὐσέβεια ἀνορθωθείσα ἀνέκραξεν· « Εἶναι ὁ Δὸν Ἐστεβάν, ἀναγνωρίζω τὸ χρεμέτισμα τοῦ Κοραζόν. » Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ἴσως τις, τὴν φυσιογνωμίαν ἔχων εὐγενῆ καὶ σοφράν, καὶ φέρων ἐνδυμακομφὸν καὶ ὠραῖον εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἐννοήσας δὲ ἀμέσως τὰ διατρέξαντα ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, ἐγονυπέτησε πλησίον τῆς νεκρῆς, κατησπᾶσθη τὰς παγωμένας χεῖράς της καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγερθεῖς καὶ βαπτίσας τοὺς δακτύλους του εἰς τὸ ἁγίασμα ἐχάραξε σταυρὸν εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς. Ἡ λύπη του ἦτο τρομερὰ, ἀλλὰ σιωπηλὴ καὶ καρτερικὴ, ἡ δὲ Εὐσέβεια δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ὁμιλήσῃ. Μίαν μόνην στιγμὴν ἰδοῦσα τὸν Δὸν Ἐστεβάν ἀνυψώσονται τοὺς ὀφθαλμούς· ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὴν κλίνην καὶ εἶπε· — Κοιμῶνται. — Εἶναι δύο! ἀνέκραξεν ὁ Ἐστεβάν, καὶ πλησιάσας παρατήρησε μετὰ πολλῆς ἀγάπης τὰς δύο μικράς καὶ ξανθὰς κεφαλὰς, ἀναπνοομένας εἰς τὸ αὐτὸ προσκέφαλον.

— Ἐβαπτίσθησαν; ἠρώτησα.

— Ναι, κύριε, ὠνομάσθησαν Εὐσπλαγγνία καὶ Λύπη.

— Εὐσπλαγγνία καὶ Λύπη, ἐπανελάβε, καὶ γονυπέτησεν ἐκ νέου πλυσίον τῆς νεκρᾶς.

Αἱ Αἰθιοπίδες τὴν εἶχον ἐνδύσει κατὰλευκα καὶ στολίσαι τὸ τελευταῖον μὲ καμελίαν καὶ ἰάσμους. Μεταξὺ δὲ τῶν κινουμένων ἀκτίνων τῶν λαμπάδων, τὸ νέον καὶ γαλήνιον μέτωπον τῆς δόνος Ἰσαβέλλας, ἐφάνετο ὡς μέτωπον ἀγγέλου κοιμωμένου. Ἐντοσούτῳ αἱ δύο μικρὰ ἤρχισαν νὰ κλαίωσι.

— Παναγία μου Παρθένε! ἀνέκραζεν ἡ Εὐσέβεια, τὰ παιδία κλαίουσι καὶ δὲν ἔχομεν ποῖα νὰ τὰ δώσῃ γάλα.

Ὁ δὸν Ἐστεβάν ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του καὶ εἶπε·

— Γνωρίζω μίαν καὶ ὑπάγω νὰ τὴν εὔρω.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ὁδηγῶν γυναῖκα Ἰνδὸν πελωρίαν τὸ ἀνάστημα, μελαινωπὸν τὴν ὄψιν καὶ καταλεύκους ἔχουσιν τοὺς ὀδόντας· ἡ κόμη τῆς ἐπιπτεν εὐθεία ὡς χαίτη, αἱ δὲ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῆς ἦσαν μικροί· καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου τραχεῖαν καὶ ἀγρίαν, οἱ χαρακτῆρές τῆς δὲν θὰ ἦσαν ἄσχημοι. Ἀντὶ ἐσθλῆτος ἔφερε περὶ αὐτὴν μάλλινον σκέπασμα, περὶ δὲ τὸν τράχηλον πλατὺ πνίον ἐν εἶδει σάκκου ἐστραμμένου πρὸς τὴν ῥάχην, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκοιμάτο βρέφος ἑξ ἡ ὀκτὼ μηνῶν. Ἐτερον δὲ παιδίον δύο ἢ τριῶν ἔτων ἐκράται τὸ φόρεμά της. Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐστάθη περιεργάσθη τὸ μὲ ψιάθας ἐστρωμένον ἔδαφος, τὴν ἀπὸ γεγλυμένης δοκοῦς βρασταζομένην ὀροφὴν, τὰ ἀρχαῖα θρανία, τὰς θρησκευτικὰς εἰκόνας τῆς παλαιᾶς ἰσπανικῆς σχολῆς· καὶ ὅτε ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ λείψνον τῆς δόνος Ἰσαβέλλας τὸ πρόσωπόν της ὅλον κατεταράχθη.

— Πλησίαν, Κάρμεν, εἶπεν ὁ δὸν Ἐστεβάν.

Ἡ Ἰνδὸς ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ γονυπετήσασα εὐσεβῶς, ὅπως τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου συνειθίζουσι νὰ πράττωσι πρὸς τοὺς νεκροὺς, ἐψιθύρισεν ἀκτανότητους τινὰς λέξεις μὲ τόνον φωνῆς ὁμοιάζοντα πρὸς πένθιμον ᾄσμα. Ὅτε δὲ ἀνηγέρθη καὶ εἶδε τὰς δύο μικρὰς τὰς ὁποίας ἡ Εὐσέβεια ἔφερε πρὸς αὐτὴν, ἡ τραχεῖα φυσιογνωμία της ἔβαινεν ἰλαρωτέρα καὶ γλυκὺ μεδίσμα ἐχάραξε τὰ χεῖλη της.

— Ἀγγελούδιά μου! ἀνέκραξεν ἰσπανιστί. Πόσον εἶναι ὠραία! νὰ τὰ δώσω γάλα;

Ἡ Εὐσέβεια ἀπέθετο τὰς δύο μικρὰς εἰς τὰ γόνατά της, αἵτινες ἀφοῦ ἐβύζασαν μετεφέρθησαν πάλιν εἰς τὴν κοιτίδα.

Ἐντοσούτῳ τὰ δύο παιδία τῆς Κάρμεν, καὶ τὰ δύο ὠραῖα ἄρρενα, παρετήρουν ἐκθαμβὰ περὶ αὐτά. Ὁ δὸν Ἐστεβάν βυθισμένος εἰς λύπην δὲν τὰ εἶχε παρατηρήσει, ἐνῶ ἡ Εὐσέβεια τὰ ἐβλεπε μὲ τὴν

καταφρόνησιν, τὴν ὁποίαν οἱ μιγάδες ἔχουσι πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτον ἀγαθὴ, ἐπροσπάθησε νὰ λάβῃ γενναϊότητα ὅπως ἀφήσῃ τὸν κοιτῶνα, ἐνθὰ ἀνεπαύετο ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὡς θυγατέρα της, καὶ ἐνευσσε πρὸς τὴν Κάρμεν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Φθίσασα δὲ εἰς τὰ παρεττήματα τῆς ἐπαύλεως εἰσῆγαγε τὴν τροφὸν εἰς μικρὰν καλίβην ἐκ χώματος καὶ ἀχύρου, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν μὲν ἵππου εἰς τὰ τέκνα της δὲ ἀρνίων δέρματα ἀντὶ κλίνης, καθὼς καὶ τεμάχια κρέατος καὶ ἀρκυόσιτον βρασμένον μὲ γάλα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπανελθοῦσα ἐκεῖ ὅπου τὴν ἐκάλει ἡ καρδία της εὔρε τὸν δὸν Ἐστεβάν πλησίον εἰς τὰ δύο βρέφη.

— Πόσον εὐγνωμονῶ, κύριε, εἶπεν, εἰς τὸν Θεὸν ὅτι μᾶς ἔστειλε τὴν γυναῖκα ἐκείνην διὰ νὰ θρέψῃ τὰ παιδία μας.

— Τῶνόντι, Εὐσέβεια. Ἡμῶν εἰς Σάνττ φέ ὅταν ἔφεραν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ὁ στρατηγὸς Echague, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχω πολὺν σχέσιν, μ' ἐχάρισεν ἐκείνην τὴν γυναῖκα μὲ τὰ παιδιὰ της.

— Εὐγε! ἀξιόλογον δῶρον σὰς ἔκαμεν, ἂν καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ πρόσωπόν της μὲ προξενεῖ φόβον.

— Ἀδιάφορον, Εὐσέβεια, πρέπει νὰ τὴν μεταχειρισθῇ μὲ καλοσύνην διὰ νὰ τρέφῃ εὐχαρίστως τὰς μικρὰς. Κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν εἶναι περισσώτερον τῶν εἴκοσι χρόνων· εἶναι ὑγιής, εὐρωστὴ, καὶ ἂν τὴν παριποιηθῇ θὰ μᾶς ἀγαπήσῃ καὶ δὲν θὰ θελήσῃ πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐρημον. Ὁ σύζυγός της ἐφονεύθη εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον.

Αἱ πληροφορίες αὗται δὲν ἐξήλειψαν τὰς ἐμφύτους προλήψεις τὰς ὁποίας εἶχε καθ' ὅλων τῶν Ἰνδῶν ἡ Εὐσέβεια καὶ ἰδίως κατὰ τῆς Κάρμεν· ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων τῆς δόνος Ἰσαβέλλας ἀπεφάσισε νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀποστροφὴν της.

«Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει,» εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Τὰ λόγια ταῦτα ἐγένοντο τὴν ἐπαύριον πράγματα διὰ τὴν δόναν Ἰσαβέλλαν. Τὴν νύκτα κατεσκευάσθη φέρετρον κεκαλυμμένον ἔσωθεν μὲν μὲ μαῦρον βελούδον, ἔσωθεν δὲ μὲ λευκὸν μεταξωτὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου βαλόντες τὴν νεκρὰν ἐθαψεν αὐτήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προσκίρου σταυροῦ τὸν ὁποῖον ἐνέπηξαν ἐπὶ τοῦ τάφου ἕως οὗ ἐτοιμασθῇ μνημα, ἐχαράχθησαν ταῦτα· «Δόναν Ἰσαβέλλα Βαλβίδια δὲ Γονζαλὲς, δέκα ἑπτὰ ἔτων».

Καθὼς τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ πρὸς τὸν Δὸν Ἐστεβάν ἡ Εὐσέβεια, ἐφέρετο εὐμενῶς πρὸς τὴν Κάρμεν, ἥτις ἦτο πάντοτε ὑπερήφανος, ἀγρία, σιωπηλὴ, μὴ ἔχουσα γλυκύτητα φωνῆς καὶ βλέματος εἰμὴ μόνον διὰ τὰς δύο μικρὰς κόρας, αἵτινες, χάρις εἰς τὸ ἀξιόλογον ἐκεῖνο κλίμα γυζόντων ταχέως. Ὁ Γονζαλὲς εἶχε βαπτίσαι καὶ τὴν Κάρμεν καθὼς καὶ τὰ

δύο της παιδία, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Ἐμμανουήλ· παιδία ἀληθῶς ὠραιοτάτα. Ἡ Ἰνδὺς ἐφάνετο ὅτι δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔρημον· ἐνόστοε θυμῶς ἀπόντος τοῦ δὸν Ἑστεβάν ἐγένετο καὶ αὐτὴ ἄφαντος. Τὴν πρώτην φορὰν ἡ Εὐσέβεια, μὴ βλέπουσα αὐτὴν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἔστειλεν εἰς ἀναζήτησίν της ὅλους τοὺς ὑπηρέτας· ἀλλ' ἂν καὶ ἠρεύνησιν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια ἦτο δυνατόν νὰ κρυφθῇ, ἐπέστρεψαν μετὰ δύο ἡμέρας ἄπρακτοι. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἐμμανοὺλ ἐξετκσθέντες οὐδὲν ἐφανερώσαν. Οὐτε περιποιήσεις οὔτε ἀπειλὰι κατώρθωσαν νὰ νικήσωσι τὴν ἀπάθειαν τῶν παίδων, τὰ ὅποια ἡ δὲν ἤξευρον ἢ ἦσαν ἀποφασισμένα νὰ σιωπῶσι. Τὴν τρίτην ἡμέραν διαδοαίνων τις πλησίον τῆς καλύβης τῆς Κάρμεν τὴν εἶδε κοιμωμένην ἡσύχως ἐπὶ τῆς ψιᾶθου καὶ εἰδοδοποίησε τὴν Εὐσέβειαν, ἥτις ἂν καὶ ἐξέτασεν αὐτὴν αὐστηρῶς οὐδὲν ἔμαθε. Παρητηρήθη δὲ ὅτι ὠραῖος καὶ ταχὺ ἵππος εἶχε γίνει ἄφαντος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν καὶ ἡ Κάρμεν. Τὰ ἐνδύματά καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἦσαν κατεσχισμένα, καὶ ἐφάνετο ὅτι εἶχε διέλθει μεταξὺ βάρων καὶ στενῶν· ὅσον ὅμως καὶ ἂν τὴν ἐξέτασαν δὲν ἠθέλησε ν' ἀπομκρυνθῇ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον ὅτι μετὰ τὰς πολλάκις ἐπαναληφθεῖσαι τυχῆς ἀπουσίαις ἐπανήρχετο τακτικῶς εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἔπκυσαν πᾶσαν ἔρευναν.

Ὁ δὲ Δὸν Ἑστεβάν, ὅστις εἶχε τὰς γενναίας ἑξῆς τῶν ἀρχαίων Ἰσπανῶν, ἐκκλομεταχειρίζετο καὶ τὴν Ἰνδὸν καὶ τὰ τέκνα της, τὰ ὅποια ἐφρόντισε νὰ φοιτῶσι καὶ εἰς τὸ παρκαείμενον σχολεῖον, ὅπου ἔμαθον ἐντὸς ὀλίγου ὅσα ἤξευρεν ὁ διδάσκαλος, ἥτοι ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ λογαριασμούς. Ἦσαν δὲ πάντοτε ἐνδεδυμένα καθαρῶς καὶ κομψῶς, ἐφάνοντο εὐγνώμονα, μάλιστα ὁ Ἰωσήφ, καὶ συνώδευον τὸν Δὸν Ἑστεβάν πνκταχοῦ. Ἐξ ἐνκντίας ἡ Κάρμεν ἦτο μελαγχολικὴ καὶ ὑπερήφανος, καὶ ἐφάνετο ἀποδοκιμάζουσα ἐν σιωπῇ τὴν πρὸς τὸν κύριόν της ἀγάπην καὶ τὸ σέβας τῶν τέκνων της. Ἡ δὲ Εὐσέβεια, ἥτις οὐδέποτε ἠγάπησε τὰ τέκνα τοῦ Ἰνδοῦ, δὲν ἔκρυπτε τὸ μῖσός της κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὁ μόνος δεσμός, ὅστις ὅπως οὖν συνέδεε τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα ἦτο ἡ Εὐσπλαγγνία καὶ ἡ Λύπη. Καὶ ἡ μὲν Εὐσέβεια ὑπερηγάπη αὐτάς καὶ ἐθεώρει ὡς ὄντα ἀνωτέρας φύσεως, ἡ δὲ Κάρμεν ψυχρὰ πάντοτε καὶ σιωπηλὴ, ὡς τίγρις τρέφουσα ἀρνία. Τὸ ἐνδόμυχον τοῦτο μῖσος ἐννοοῦσα ἡ Εὐσέβεια ἐπέβλεπεν αὐστηρῶς τὰ γινόμενα. Ὁ δὲ Δὸν Ἑστεβάν δὲν ἐταράττετο ἀπὸ τὴν γυναικείαν τυχῆν ἀπέχθειαν, πεποιθῆσιν ἔχων ὅτι ὑπὸ τὴν ἀνησυχίαν τῆς Εὐσέβειας ἐκρύπτετο πίστις καὶ ἀφοσίωσις.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΟΡΝΕΙΑ.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ.

ΤΩ: ΚΥΡΙΩ: Θ. Θ.

Πολλάκις ἐνῶ ζέφυρος τερπνὴς καὶ μοσχοδόλος
Καταφιλεῖ τοῦ κύματος ἡρέμα τὸν ἀφρόν,
Κ' ἐνῶ αὐγάζει τ' οὐρανοῦ ὁ σκπφειρώδης θόλος
Ὅπου τροχάζει τῆς νυκτὸς τὸ ἄστρον τὸ λαμπρόν,

Ἐπὶ τοῦ στερεώματος κ' ἐπὶ τοῦ πόντου ῥίπτει
Ὁ πλέων τότε ναύκληρος βλέμμα ἐκστατικόν,
Καὶ ἀπατήτους νοερῶς κόσμους ἀνακαλύπτει
Ὅπου τρυφᾷ μ' ἰδνικὰ πλάσματα συνοικῶν.

Τὸ τῆς χαρᾶς του μέγεθος ὑπερτερεῖ ἀκόμα
Καὶ τῆς θαλάσσης τ' ἄδυτα νῶτα καὶ ἀχανῆ,
Εἶναι δ' ἡ λάμπουσα ἐλπίς εἰς τὸ στιλπνόν του ὄμμα
Τῆς λαμπηδόνης τ' οὐρανοῦ οὐχ ἦττον φαεινῇ.

Συχνὰ πλὴν, φεῦ!, ὁ ζέφυρος γένεται λάθρος κλύδων
Καὶ τοῦ ναυδάτου κυλινδεῖ τὸ πλοῖον μὲ ὀργήν,
Ὁ δ' ἔμπλεως πρώην χρυσῶν ὀνείρων τε κ' ἐλπίδων
Πάραυτα πίπτει ναυαγὸς εἰς ἀπευκταίαν γῆν.

Ἡ θάλασσα ἡ πρὸ μικροῦ ὡς μάγισσα φιλοῦσα
Μὲ τὸν λευκόντης τὸν ἀφρόν τοῦ πλοίου τὰς πλευράς,
Ἐξαίφνης, πρὸς τὸ βάρος του ὡσεὶ ἀγκνακτοῦσα,
Μ' ὀργίλον κύμα τὸ ὠθεῖ ἐπὶ ἀκτῆς ζηρᾶς.

Ὁ πρώην φέγγων οὐρανὸς ἐξοργισθεὶς ἐπίσης
Καλύπτει τοὺς ἀστέρας του μὲ νέφη σκοτεινά.
Κατὰ τοῦ νύκτου ἄπασα συνωμοτεῖ ἡ φύσις·
Ἀντέχει πλὴν ὁ ἄνθρωπος εἰς ἀπειρα δεινά.

Μόνος εἰς ἔρημον ἀκτὴν γυμνὸς καὶ πειναλὸς
Τοῦ φοίβου τὴν ἐμφάνισιν στενάζ' ἐπιθυμῶν,
Καὶ εἰς τὰ ὠτά του ἤχαι μακρόθιν φρικαλέας
Ὁ βρυχηθὸς τοῦ λέοντος δεσπότου τῶν δρυμῶν.

Κατὰ στιγμὰς τὸν φόβον του ὁ τάλας ἀποσεῖων
Μὲ παρελθούσας ἡδονὰς τὴν μνήμην του πληροῖ,
Κ' ἡ φαντασία του Θεός, ἢ ἄλλος Δευκαλίων,
Τὸν κόσμον ὃν ἀπώλεσε πλάττει ἐν ἀκαρεῖ.

« Πῶς, ἔλεγε, δὲν ἔζησα ἐν τῇ φιλτάτῃ χώρᾳ
Ὅπου μὲ περιέπτυσσεν ἀγκάλη μητρικὴ,
Ὅπου μὲ ἔτρεφε μ' ἀγνὰ καὶ μοσχοδόλα δῶρα
Ὁ ἔρω; ὃν μοὶ ἔχονε νεότης μαγικὴ! »